

آوازی که
خاموش نشد

یادمانی برای یکصد و هشتمین
سالروز تولد «فهیمة اکبر»

روزنامه
سایما

۱ سال بیست و یکم | شماره پیاپی ۳۲۹۶ | پنجشنبه ۲۰ آذر ماه ۱۴۰۴ | قیمت ۵ هزار تومان |

www.payama.ir

طبیعت با قانون عمل
می‌کند، نه احساس

آتش سوزی‌ها، سیلاب‌ها و خشکسالی‌ها
واکنش زمین به بی‌تعدلی‌های عملکرد ماست

به بهانه هشتاد و یکمین سالروز درگذشت «میرزا حسن رشدیه»

پدر، دختر و یک رویا

نگاهی به زندگی «شهناز رشدیه»
ادامه‌دهنده راه پدر در مبارزه برای
حقوق زنان و آموزش نوین در ایران

آتش‌سوزی‌ها، سیلاب‌ها و خشکسالی‌ها، واکنش زمین به بی‌تعدالی‌های عملکرد ماست

طبیعت با قانون عمل می‌کند، نه احساس

آتش‌سوزی‌های پی‌درپی در جنگل‌های هیرکانی، زاگرس، ارسباران یا سایر مناطق ایران، بیش از آنکه نشانه خشم طبیعت باشند، نشان‌دهنده‌از دست‌رفتن تعادل اکولوژیک‌اند

اعلیٰ قمی اوپلی‌ا

ا متخصص اکولوژی و میراث طبیعی‌ا

ا متخصص اکولوژی و میراث طبیعی‌ا

این تصور که طبیعت از انسان انتقام می‌گیرد، بیشتر یک تعبیر احساسی و ادبی است تا یک واقعیت علمی. آنچه در برابر ما قرار دارد، نه موجودی خشمگین و اراده‌مند، بلکه سامانه‌ای عظیم و پیچیده است که برپایه قوانین محیط‌زیستی، فیزیکی و شیمیایی واکنش نشان می‌دهد. طبیعت‌ترین و دقیق‌ترین توصیف این است که طبیعت، همانند هر سامانه پویا و حساس، وقتی با فشار بیش از ظرفیت روبه‌رو می‌شود، رفتارهای جبرانی از خود بروز می‌دهد؛ رفتاری که گاه در قالب سیلاب، خشکسالی، ریزگرد، فرسایش خاک، آتش‌سوزی یا تغییراقلیم مشاهده می‌شود. این رخدادها نه از جنس خشونت هستند و نه به‌معنای مجازات؛ تنها واکنش‌هایی قابل اندازه‌گیری و پیش‌بینی‌اند که ریشه در اختلالات ایجادشده توسط فعالیت‌های انسانی دارند. اگر به سازوکارهای طبیعت دقیق شویم، درمی‌یابیم زمین برپایه مجموعه‌ای از چرخه‌ها و پیوندهای فیزیکی، زیستی و شیمیایی کارمی‌کند؛ چرخه‌آب، چرخه‌کربن، چرخه نیتروژن، تبادل انرژی میان جو و اقیانوس‌ها، حرکت بادها، پویایی جنگل‌ها و هزاران فرایند دیگر وقتی یکی از این حلقه‌ها دچار اختلال شود، کل سامانه برای رسیدن به تعادل جدید مجبور می‌شود واکنش نشان دهد. خشک‌شدن یک تالاب، فرونشست زمین، سیلاب ناگهانی یا آتش‌سوزی‌های گسترده رفتاری احساسی از سوی طبیعت نیست؛ پیامد منطقی مجموعه‌ای از فشارها و بی‌تعدالی‌هایی است که به آن تحمیل کرده‌ایم.

برای مثال، اگر پوشش گیاهی در دامنه‌ها نابود شود، باران دیگر فرصت نفوذ به خاک را پیدا نمی‌کند و به رواناب تبدیل

یادداشت |

به مناسبت «روز جهانی کوهستان»

آخرین نفس‌های یخچال‌های ایران

ا دکتری هواشناسی‌ا

از سال ۲۰۰۳ تاکنون شعارهای مختلفی برای نشان‌دادن اهمیت محیط‌زیست کوهستان و اهمیت حفاظت از آن و توجه عمومی برای روز جهانی کوهستان در نظر گرفته شده است. امسال نیز به رویه هر ساله، شعاری برای روز جهانی کوهستان در نظر گرفته شد: «یخچال‌های طبیعی برای آب، غذا و معیشت در کوه‌ها و فراتر از آن اهمیت دارند.» هرچند که در کشور ما برگزاری حداقل جشن یادبود این اتفاق، مایه خوشبختی است. نگاه ما به کوهستان ونحوه عملکرد و حفاظتمان نسبت به آن، نشان از این دارد که کوهستانی‌ترین کشور خاورمیانه و یکی از متاثرترین کشورهای جهان از کوهستان، تنها در روز جهانی کوهستان، آن‌هم به لطف چند سمن خاص یاد کوهستان می‌افتد.

ایران، کشوری کوهستانی است. سرشت جغرافیایی طبیعی و انسانی آن درهم‌آمیخته با کوهستان است. بدون توجه به شرایط کوهستانی آن، درک بسیاری از فرایندهای طبیعی در سامانه‌های زیستی آن امکان ندارد. شرایط جغرافیایی ایران، موقعیت آن در منطقه جنب‌حاره، در جوار عرض‌های میانی، در محل اتصال سه قاره آسیا، اروپا، آفریقا، تنوع شرایط آب‌وهوایی، تنوع سازندهای زمین‌شناسی، همگی سبب شده است محیط کوهستان‌های ایران، از تنوعی چشمگیر برخوردار باشد. این تنوع را می‌توان هم

در فرایندهای هوازگی-فرسایشی دید و هم در تنوع اشکال ژئومورفولوژیکی این سرزمین. محیط‌زیست کوهستان‌های ایران

از محیط‌های یخچالی و آلپی مناطق مرتفع البرز تا رشته‌کوه‌های خشک مناطق ایران مرکزی، چشم‌اندازهای مدیترانه‌ای زاگرس

«طبیعت قصد انتقام گرفتن از ما را ندارد.» «علی قمی اوپلی»، متخصص اکولوژی و میراث طبیعی معتقد است طبیعت، همانند هر سامانه پویا و حساس، وقتی با فشار بیش از ظرفیت روبه‌رو می‌شود، رفتارهای جبرانی از خود بروز می‌دهد؛ رفتاری که گاه در قالب سیلاب، خشکسالی، ریزگرد، فرسایش خاک، آتش‌سوزی یا تغییراقلیم مشاهده می‌شود. او در یادداشتی که برای «پیام ما» ارسال کرده، با برشمردن وضعیت تالاب‌ها، رودخانه ... نتیجه گرفته که راهکار، نه سرزنش طبیعت، بلکه اصلاح رفتار انسان و نخستین‌گام برای سازگاری، مدیریت پایدار و حفاظت از سرزمین است.

می‌شود که در نهایت به سیلاب‌های ویرانگر می‌انجامد. این واکنش ساده و مستقیم طبیعت است؛ نه انتقام و نه هشدار ماورایی. همان‌طورکه اگر سطح گازهای گلخانه‌ای افزایش یابد، میانگین دمای زمین بالا می‌رود، الگوی بارش‌ها به هم می‌ریزد و موج‌های گرما تشدید می‌شود. سیستم اقلیم زمین نمی‌تواند انرژی اضافی را بدون اثر نگه دارد؛ بنابراین با بازتوزیع خشونت‌آمیز گرما در قالب پدیده‌های جدی واکنش نشان می‌دهد. آنچه در سال‌های اخیر مشاهده می‌کنیم، از موج‌های گرمای کشنده تا بارش‌های سیل‌آسا و کاهش بارش برف، همه واکنش طبیعی سامانه اقلیم به اختلالاتی است که انسان در آن ایجاد کرده است.

جنگل‌ها یکی دیگر از بخش‌هایی است که واکنش‌های طبیعت در آنها به‌وضوح قابل مشاهده است. جنگل‌ها برای پایداری نیازمند حداقل سطح رطوبت، تنوع گونه‌ای و چرخه‌های طبیعی‌اند. هنگامی که این عناصر بر اثر تغییر کاربری، چرای بی‌رویه، برداشت غیراصولی، خشکسالی یا فشارهای انسانی آسیب می‌بینند، جنگل به وضعیت‌های ناپایدار مانند آتش‌سوزی‌های گسترده یا خشکیدگی پیش‌رونده وارد می‌شود. آتش‌سوزی‌های پی‌درپی در جنگل‌های هیرکانی، زاگرس، ارسباران یا سایر مناطق ایران، بیش از آنکه نشانه خشم طبیعت باشند، نشان‌دهنده از دست‌رفتن تعادل اکولوژیک‌اند. کاهش رطوبت خاک، انباشت پوشش خشک و افت شدید توان بازایی درختان زمینه را برای کوچک‌ترین جرقه فراهم می‌کند و آتش با سرعتی فراتر از توان مهار گسترش می‌یابد. واکنش

مجموعه‌ای از روابط علمی و قابل تحلیل درباره رفتار آب و خاک که ما آن را نادیده گرفته‌ایم.

خاک شاید ساکت‌ترین بخش طبیعت باشد، اما واکنش‌های آن گاه جدی‌تر و عمیق‌تر از سایر بخش‌هاست. فرسایش شدید، کاهش مواد آلی، شوری، آلودگی صنعتی یا کشاورزی و تغییر کاربری مکرر از جمله عواملی‌اند که خاک را از وضعیت زنده به وضعیت فروپاشیده منتقل می‌کنند. فرونشست زمین در دشت‌هایی مانند اصفهان، ورامین، مهیار، رفسنجان، کرمان، مشهد و حتی بخش‌هایی از خوزستان و یزد، نشان می‌دهد خاک چگونه به برداشت بی‌رویه آب واکنش نشان می‌دهد. وقتی سفره‌های زیرزمینی تخلیه می‌شوند، ساختارهای زمین قابلیت تحمل وزن خود را از دست می‌دهد و سطح زمین فرو می‌نشیند؛ فرایندی که می‌تواند صدها سال غیرقابل جبران باشد. این پدیده یکی از بارزترین نمونه‌های واکنش طبیعی زمین در برابر بهره‌برداری ناپایدار است و ماهیت دقیق آن علمی، قابل مدل‌سازی و کاملاً قابل اجتناب بوده است.

در حوزه تنوع‌زیستی نیز طبیعت واکنش‌های خاموش، اما بسیار جدی از خود نشان می‌دهد. هر گونه گیاهی و جانوری نقشی خاص در شبکه حیات دارد و حذف هر کدام، یک زنجیره از کارکردهای اکولوژیک را مختل می‌کند. شکار غیرمجاز، ازبین‌رفتن زیستگاه‌ها، آلودگی‌ها، تغییراقلیم و توسعه‌های بی‌رویه باعث شده‌اند ذخیره ژنتیکی بسیاری از گونه‌ها کاهش یابد یا به مرز نابودی برسد. کاهش جمعیت گوشتخواران بزرگ، افت حضور پرندهگان مهاجر در تالاب‌ها، کم‌شدن پوشش گیاهی بومی و افزایش گونه‌های مهاجم، همه نتیجه واکنش شبکه حیات به فشارهای انسانی هستند. تنوع‌زیستی با حذف هر گونه ضعیف‌تر می‌شود و مقاومت اکوسیستم در برابر اختلالات آینده کاهش می‌یابد؛ این همان معنا و ماهیت واکنش طبیعت است. واکنش‌های طبیعت قابل تحلیل، قابل مدل‌سازی و قابل مدیریت‌اند؛ اگر آنها را با زبان احساسات توصیف کنیم، امکان برنامه‌ریزی مبتنی بر داده و تصمیم‌گیری علمی تضعیف می‌شود.

در مقابل، پذیرش این واقعیت که طبیعت واکنش نشان می‌دهد، ما را به‌سمت مدیریت پایدار و تصمیم‌گیری مسئولانه هدایت می‌کند. اگر بدانیم ریشه سیلاب‌ها در تخریب پوشش گیاهی و تجاوز به بستر رودخانه است، اگر دریابیم فرونشست نتیجه مستقیم برداشت بی‌رویه آب است و اگر ببذیریم آتش‌سوزی جنگل‌ها محصول ترکیب خشکسالی، مدیریت ضعیف و تغییرات اکولوژیک است، آنگاه سیاست‌ها و اقدامات اصلاحی نیز دقیق‌تر و مؤثرتر خواهند شد. در چنین رویکردی، محور اصلی نه سرزنش طبیعت، بلکه اصلاح رفتار انسان است.

کاهش واکنش‌های شدید طبیعت تنها با مدیریت خردمندانه ممکن‌ است. جلوگیری از تخریب جنگل‌ها، احیای تالاب‌ها، کنترل برداشت آب‌های زیرزمینی، توسعه انرژی‌های پاک، تقویت نظام مدیریت حوزه‌آبخیز،حفاظت جدی از تنوع‌زیستی، پایش مداوم مخاطرات اقلیمی و ارتقای آموزش‌های محیط‌زیستی از جمله اقداماتی است که می‌تواند شدت واکنش‌های زیست‌محیطی کاهش دهد. هر یک از این اقدامات نه‌تنها از بروز بحران جلوگیری می‌کند، بلکه تاب‌آوری طبیعی سرزمین را افزایش می‌دهد؛ تاب‌آوری‌ای که امروز در بسیاری از مناطق کشور به‌شدت کاهش یافته است.

سرانجام باید گفت طبیعت آیین‌های دقیق از رفتارهای ماست. هرجا زخم زده‌ایم، طبیعت با واکنش‌های اکولوژیک پاسخ داده است. هرجا تعادل را برهم زده‌ایم، سامانه‌های طبیعی در پی برقراری تعادل جدید رفتارهایی از خود بروز داده‌اند که گاه برای انسان ناخوشایند و خطرناک بوده است. سیلاب‌ها، ریزگردها، خشکسالی‌ها، فرونشست‌ها و آتش‌سوزی‌ها زبان طبیعت‌اند؛ زبانی بی‌احساس اما دقیق که پیام مشترکی را منتقل می‌کنند؛ بازگشت به تعادل. اگر این پیام را بشنویم و به آن توجه کنیم، آینده‌ای قابل‌زیست‌تر خواهیم ساخت و اگر آن را نادیده بگیریم، واکنش‌های طبیعت شدیدتر، سریع‌تر و غیرقابل‌پیش‌بینی‌تر خواهد شد. یادگیری این حقیقت که طبیعت با قانون عمل می‌کند نه احساس، نخستین گام برای سازگاری، مدیریت پایدار و حفاظت از سرزمین است؛ گامی که هرچه زودتر برداشته شود، فرصت بیشتری برای ترمیم زخم‌های واردشده به زمین باقی خواهد ماند.

یخچال‌های طبیعی را احساس می‌کنند. برای بسیاری از مردم بومی، یخچال‌های طبیعی مقدس‌اند و ناپدید‌شدن آنها به‌معنای از دست‌دادن هویت و ارتباط با طبیعت است.

چگونه آگاهی و اقدام ایجاد کنیم؟

شعار روز جهانی کوهستان ۲۰۲۵ به مسئله حفاظت از یخچال‌های طبیعی کمک می‌کند و از تلاش‌ها برای تأکید بر نقش حیاتی مناطق کوهستانی به‌عنوان منبع کلیدی آب شیرین جهانی و خدمات اکوسیستمی حمایت می‌کند.

بیش از دو میلیارد نفر، از جمله بسیاری از مردم بومی، برای آب شیرین خود، از جمله برای امنیت غذایی، معیشت، نیازهای فرهنگی و خانگی خود، به ذوب یخچال‌های طبیعی و برف منکی‌اند. برای محافظت از کوه‌ها و یخچال‌های طبیعی در برابر اثرات تغییراقلیم، اقدام فوری و جمعی لازم است. کاهش انتشار گازهای گلخانه‌ای برای تثبیت آب‌وهوا و حفظ یخچال‌های طبیعی حیاتی است. پیشرفت در داده‌ها و نظارت بر یخچال‌های طبیعی می‌تواند استراتژی‌های مؤثر سازگاری و کاهش را هدایت کند. مردم بومی و جوانان می‌توانند اقدامات جمعی و راه را به جلو هدایت کنند. سیاست‌های ملی باید به چالش‌های مربوط به یخچال‌های طبیعی، از مدیریت یکپارچه آب گرفته تا ایجاد مناطق حفاظت‌شده و سیستم‌های هشدار برای خطرات یخکزه، ببردانند. همکاری جهانی برای بسیج منابع، به اشتراک گذاشتن دانش و اطمنیان از حفاظت از یخچال‌های طبیعی برای نسل‌های آینده ضروری است. همان‌طورکه روز کوهستان در سال ۲۰۲۵ را به یخچال‌های طبیعی اختصاص می‌دهیم، مسئولیت مشترک ما حفظ این سازندهای طبیعی استانی است که گواهی حیاتی بر تاریخ زمین، منبع حیات میبارداری نفر و مکان‌های مقدس برای بسیاری از فرهنگ‌ها هستند. درحالی‌که «یخچال‌های طبیعی دائمی، خطراتی مانند سیل، طغیان دریاچه‌های یخچالی، رانش زمین یا افزایش فرسایش و رسوب را افزایش می‌دهد و جمعیت‌های پایین‌دست و زیرساخت‌های حیاتی را به خطر می‌اندازد. از نظر اقتصادی، بخش‌هایی مانند کشاورزی، تولید برق‌ابی، گردشگری کوهستانی و حمل‌ونقل، فشار تغییرات

اتحادهایی که تغییرات مثبتی را برای مردم کوهستان و محیط‌زیست در سراسر جهان به ارمغان می‌آورد، گرامی داشته می‌شود. سازمان خواربار و کشاورزی ملل متحد (فاو)، آژانس هماهنگ‌کننده برای آماده‌سازی و اجرای این جشن است و موظف است برگزاری آن را در سطح جهانی رهبری کند. دبیرخانه مشارکت کوهستان در بخش جنگل‌داری فائو مسئول هماهنگی این فرایند بین‌المللی است. روز جهانی کوهستان ۲۰۲۵ فرصتی است برای برجسته کردن اهمیت حفظ یخچال‌های طبیعی در کشاورزی، امنیت آب و معیشت جوامع کوهستانی آسیب‌پذیر یخچال‌های طبیعی، ذخایر عظیم یخ و برف که در سراسر سیاره یافت می‌شوند، چیزی فراتر از مناظر یخ‌زده‌اند؛ آنها شریان‌های حیاتی برای اکوسیستم‌ها و جوامع هستند. بااین‌حال، این اجزای حیاتی سیستم‌های زمین در حال تحولات سریع و نگران‌کننده‌ای با پیامدهای عمیق برای همه ما هستند.

مجمع عمومی سازمان ملل متحد، سال ۲۰۲۵ را به‌عنوان سال بین‌المللی حفاظت از یخچال‌های طبیعی اعلام کرد تا آگاهی در مورد نقش حیاتی یخچال‌های طبیعی، برف و یخ در سیستم آب‌وهوا و چرخه آب و همچنین تأثیرات گسترده ذوب سریع یخچال‌های طبیعی را افزایش دهد. هدف از این نام‌گذاری، ترویج همکاری جهانی، تقویت تحقیقات علمی و ترویج سیاست‌ها و اقدامات برای محافظت از یخچال‌های طبیعی و سیستم‌های کرادیسوفر است. یخچال‌های طبیعی و صفحات یخی حدود ۷۰ درصد از آب شیرین جهان را در خود جای داده‌اند. ذوب سریع آنها نه‌تنها یک بحران زیست‌محیطی، بلکه یک بحران انسانی است که کشاورزی، انرژی پاک، امنیت آب و زندگی میلیاردها نفر را تهدید می‌کند. عقب‌نشینی آنها، که ناشی از افزایش دمای جهانی است، شاخص بارزی از بحران آب‌وهوا است.

ذوب‌شدن یخچال‌های طبیعی و ذوب‌شدن لایه‌های منجمد دائمی، خطراتی مانند سیل، طغیان دریاچه‌های یخچالی، رانش زمین یا افزایش فرسایش و رسوب را افزایش می‌دهد و جمعیت‌های پایین‌دست و زیرساخت‌های حیاتی را به خطر می‌اندازد. از نظر اقتصادی، بخش‌هایی مانند کشاورزی، تولید برق‌ابی، گردشگری کوهستانی و حمل‌ونقل، فشار تغییرات

ا خبر |

برنامه اقدام ملی حفاظت از محیط‌زیست دریایی در مرحله تدوین

معاون محیط‌زیست دریایی و تالاب‌های سازمان حفاظت محیط‌زیست گفت: تأمین حقباه تالاب‌های هامون در چارچوب دیپلماسی فعال آب با محوریت وزارت امور خارجه در حال پیگیری است. «احمدرضا لاهیجان‌زاده» در نشست تخصصی سیاست‌های دریامحور که با حضور «علی عبدالعلی‌زاده»، نماینده ویژه رئیس‌جمهوری در هماهنگی اجرای سیاست‌های توسعه دریامحور، برگزار شد، بر ضرورت نگاه آمایشی در اجرای پروژه‌های ساحلی، طرح‌های بزرگ صنعتی در سواحل به‌خصوص مکران و تقویت دیپلماسی آب تأکید کرد.

او همچنین با اشاره به آخرین وضعیت طرح‌های ملی، پروژه‌های صنعتی و برنامه‌های حفاظتی در سواحل جنوبی کشور اظهار کرد: «برنامه اقدام ملی حفاظت از محیط‌زیست دریایی با همکاری مشاوران تخصصی در حال تدوین و مقرر است قانون حفاظت از محیط‌زیست دریایی را متعاقب آن به‌صورت لایحه آماده کنیم. معاون محیط‌زیست دریایی و تالاب‌های سازمان حفاظت محیط‌زیست با اشاره به مطالعات انجام‌شده در سال‌های اخیر افزود: «پهنه‌های مناسب برای استقرار آب‌شیرین‌کن‌ها تعیین شده و تعیین پهنه‌های مناسب برای استقرار جمعیت و صنایع بزرگ براساس اسناد بالادستی از جمله اسناد آمایش سرزمین در سواحل جنوب، امکان توسعه هدفمند و کنترل‌شده در این سواحل را فراهم کرده است، اما بسیاری از طرح‌ها با وجود گذشت بیش از یک دهه از صدور مجوز پیشرفت محسوسی نداشته‌اند.» ایسنا

ضعف مدیریت مشکل جنگل‌های زاگرس

نماینده ویژه رئیس سازمان برنامه‌ویودجه گفت: مشکل اصلی جنگل‌های زاگرس بودجه نیست، بلکه مشکل مدیریت، برنامه‌ریزی و سازگاری با رفتار مردم است. هماهنگی دستگاه‌ها و مشارکت مردم، این مسائل قابل‌حل است.

«فرخ مسجدی» روز گذشته در همایش مدیریت پایدار جنگل‌های زاگرس در بروجن با تأکید بر ضرورت حضور فعال مردم در حفاظت و احیای جنگل‌ها و مراع ژانگرس، جزئیات طرح جنگلداری اجتماعی و برنامه‌های حمایتی سازمان برنامه‌ویودجه برای این طرح را تشریح کرد و نقش مشارکت جوامع محلی در مدیریت پایدار منابع طبیعی رامحور اصلی این طرح دانست.

نماینده ویژه رئیس سازمان برنامه‌ویودجه با اشاره به نقش کلیدی مردم در حفاظت از منابع طبیعی گفت: «هدف اصلی این است که تشکل‌های مردم‌نهاد در استان‌ها بتوانند به نقطه‌ای برسند که پیوند دوباره مردم با جنگل‌های زاگرس برقرار شود و مردم در حفاظت از این منابع حضور فعال داشته باشند. این جنگل‌ها و مراتع کشور، سرمایه‌ای ارزشمند برای ادامه زندگی، توسعه کشور و حفظ تمدن تاریخی ما هستند و نباید اهمیت آنها فراموش شود.» او درباره بودجه اختصاص‌یافته برای صیانت از جنگل‌های زاگرس در سال ۱۴۰۴ بیان کرد: «اعتبار این طرح نسبت به سال قبل افزایش قابل‌توجهی داشته است. سال گذشته حدود ۳۰۰ میلیارد تومان برای جنگل‌های زاگرس اختصاص یافت و امسال حدود ۱۴۰۰ میلیارد تومان در نظر گرفته شده‌است. البته این رقم نهایی نیست و هدف این است که طرح صیانت از جنگل‌های زاگرس مستقل باشد تا منابع آن صرفاً برای حفاظت و احیای جنگل‌ها هزینه شود و شامل پروژه‌های عمومی مانند درختکاری در دیگر مناطق کشور نشود.» ایسنا

تنهایک چهارم آب مورد نیاز تالاب شادگان وارد آن می‌شود

مدیرکل حفاظت محیط‌زیست خوزستان با بیان اینکه تنها یک‌چهارم آب مورد نیاز تالاب شادگان، وارد آن می‌شود، گفت: برنامه‌ریزی برای تالاب شادگان دیگر نباید محصول تصمیمات مرکزی باشد، بلکه باید با مشارکت فعال دست‌اندرکاران محلی، کاشناسان و ذینفعان تدوین شود. «محمدجواد اشرفی» با اشاره به چالش‌های آبرسانی به تالاب شادگان، گفت: «درحالی‌که نیازآبی این تالاب به‌طور متوسط ۲۰ متر مکعب در ثانیه است، اکنون تنها کمتر از پنج مترمکعب در ثانیه از آب رودخانه‌های کارون و مارون وارد آن می‌شود. بااین شرایط، تنها راه‌نجات، مدیریت هوشمند و بهینه‌سازی استفاده از منابع موجود است.» مدیرکل حفاظت محیط‌زیست خوزستان از اقدامات اخیر برای کاهش هدررفت آب واحیای ۲۵۳ هکتار از اراضی خشک‌شده تالاب با بودجه‌ای کمتر از دو میلیارد تومان خبر داد و گفت: این موفقیت‌ها نشان می‌دهد با فکر و برنامه‌ریزی درست، می‌توان حتی در شرایط بحرانی، نتایج چشمگیری به‌دست آورد. اشرفی بیان کرد: «ما در چند سال اخیر در استان خوزستان، بیش از آنچه در ۲۰ سال گذشته در سطح کشور در حوزه پرآب‌داری تالاب‌ها انجام شده، کار کرده‌ایم. این مسیر را با همین انگیزه و با مشارکت هوشمند همه ذینفعان ادامه خواهیم داد تا تالاب شادگان، الگویی جهانی در مدیریت زیست‌بوم‌های پایدار شود.» ایسنا

نقد هفته |

نگاهی به فیلم تازه «پارک چان ووک»

پرتره‌ای از فروپاشی آرام در خانواده و جامعه

بازگشتی درخشان و درعین‌حال اندوه‌بار به جهان تیره و چندلپایه‌ای است که این فیلم‌ساز از سال‌ها پیش در سینمای کره پی‌ریزی کرده است. فیلم این‌بار نه بر جنایت و انتقام، بلکه بر زوال تدریجی معنا در روابط خانوادگی و اجتماعی تمرکز دارد؛ زوالی که در هر لحظه‌اش ساکت، زیبا و بی‌رحم است.

پرتره |

یادمانی برای یکصد و هشتمین سالروز تولد «فهیمه اکبر» در خانه هنرمندان

آوازی که خاموش نشد

برگ‌های پاییزی پارک هنرمندان را مفروش کرده‌اند. گویی ابرها با وساطت «فهیمه اکبر» بالاخره به آسمان تهران آمدند تا هوای مطبوعی را برای میهمانان فراهم کنند. پوستری به رنگ بنفش، رنگ مورد علاقه فهیمه، روی در سالن جلیل شهناز نصب شده بود که خبر از گرامیداشت یاد نغمه‌خوان گیلان می‌داد. تعداد زیادی از جوانان در کنار سالن ایستاده بودند تا پیشکوتانی که با عصا و موی سپید آمده بودند، بنشینند. مجری برنامه با شعری از فهیمه اکبر مراسم را شروع کرد: «یک سرنوشته، می‌کند آهنگ سرگذشت.»

وزیری در کودکی، تحصیل در مدرسه ژاندارک تهران، آموختن موسیقی در محضر «مرتضی محجوبی»، پژوهش در باب فرهنگ محلی و مردم‌شناسی گیلان، گردانندگی نمایشگاه بزرگ فرهنگ گیلان در اواخر دهه ۳۰ خورشیدی، گردآوری و تألیف کتاب اوخان و طبایخ گیلان، همکاری با «احسان یارشاطر»، بخشیدن منزل شخصی به موزه مردم‌شناسی گیلان،

تولد در تهران، تحصیل در یادکوبه شوروی، خواندن آهنگین قرآن در مدرسه ناموس، دیدار با «فقرالملوک

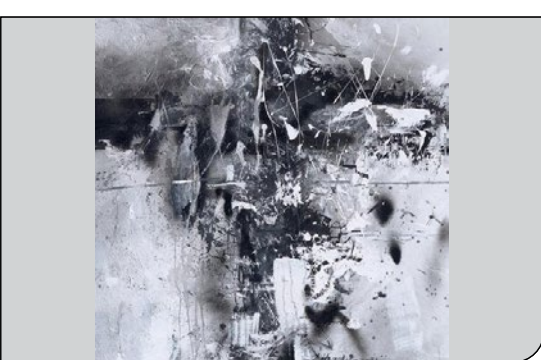

خاطری |

میزبانی گالری سهراب

از آثار عبدالحمید پازوکی

نمایشگاه تازهای از آثار «عبدالحمید پازوکی» با عنوان «۱۲ روز» از ۲۱ آذر تا ۹ دی ماه در گالری سهراب برگزار می‌شود. در این رویداد، مجموعه‌ای از نقاشی‌های اخیر این هنرمند به نمایش گذاشته خواهد شد؛ آثاری که به گفته پازوکی، بیش از گذشته بر واقع‌گرایی و بیان مستقیم احساسات تکیه دارند. او معتقد است تجربه زیسته و شرایط اجتماعی، به‌ویژه در دوران «جنگ دوازده‌روز»، باعث شده است با شدتی بیشتر رنگ را بر بوم بنشانند و نقاشی را به ابزاری برای تخلیه هیجانات و بیان درونیات بدل کند. در استیتمنت نمایشگاه که به قلم «شاهین ترکمن»، مدیر گالری سهراب، نوشته شده، بر نقش لکه‌های کنترل‌شده، بافت‌های خشن، ضربه‌های پراثری قلم‌مو پالت محدود خاستگرتی تأکید شده است؛ عناصری که باتأیی از تلاقی سکوت درونی با آشفتگی اجتماعی اند. این آثار با حذف رنگ‌های متنوع و توجه به خراش‌ها و سطوح فرسوده، مخاطب را به مواجهه با خاطرات ناخواسته و تأملی دوباره بر گذر زمان دعوت می‌کنند. عبدالحمید پازوکی، متولد ۱۳۳۴ تهران، از دهه ۶۰ تاکنون در عرصه نقاشی و آموزش فعال است و آثاری از او در موزه‌ها و مجموعه‌های معتبر نگهداری می‌شود. افتتاحیه نمایشگاه از ۱۲ آذر ساعت ۱۶ تا ۲۰ برگزار می‌شود و علاقه‌مندان می‌توانند هر روز به جز یکشنبه‌ها از ساعت ۱۱ تا ۲۰ در گالری سهراب بازدید کنند.

روزنامه سیاسی - اجتماعی

صاحب امتیاز و مدیرمسئول: روح‌آناه خدیشی
سردبیر: فاطمه علی‌اصغر
دبیر ویژه‌نامه‌ها: شبنم شکوریان
مدیر هنری: تیوا صمدیان
دبیر: سعید یاسر خدیشی

دبیر محیط زیست: فاطمه باباخانی
دبیر گزارش: مهتاب چوکی
دبیر میراث و گردشگری: فرزانه قبادی
دبیر خبر: یاسر مختاری
صفحه‌آخر: صدف سرداری

تماس دفتر تهران: ۰۲۱-۲۸۴۲۱۹۱۰
شماره نامبر: ۰۲۱-۷۴۲۲ ۷۱۰۵

تهران - خیابان آزادی، میدان آزادی، خیابان شهید بهشتی - پلاک ۱۲ - طبقه اول
نشانی: کرمان، میدان آزادی، خیابان شهید بهشتی، شهید بهشتی ۱۰، نبش شرقی ۲
تلفن: ۰۳۴-۳۲۴۴۸۰۸۶

صفحه‌آرایی: علی اکبرزاده، آتنا شریف‌زاده
بازاریابی و تبلیغات: محمد زز
اداری: ندا صفاریان، فاطمه اقاملایی
الهام سرگزی، شویاکروی

آگهی استان‌ها: عرفانه بهرام‌جعفری ۰۹۵۵۲۱۲۵۸۹
آگهی‌های تهران: لیلی میرافضل ۰۹۳۹۴۳۷۴۴۶

ایمیل سازمان آگهی‌ها: payamema.adv@gmail.com
ایمیل تحریریه: Khabar.payamema@gmail.com

@payamema ۳۳۳ ۸۴۹۴ ۰۹۰۳
www.payamema.ir @payamema

و فرزند. پدر کارمند اخراج‌شده نظام بانکی، درهم‌شکستگی نظم اقتصادی را نمایدگی می‌کند؛ مادری که در ظاهر آرام و در باطن بیقرار است، تصویر جامعه‌ای است گرفتار در حفظ ظاهر پسر نوجوان، در دنیای مجازی خود، نمونه نسلی است که دیگر جایی در جهان واقعی ندارد. این سه چهره در کنار هم نه خانواده، بلکه مثالی از گسست‌اند.

پارک چان‌ووک در طراحی روابط آنها، از اغراق پرهیز می‌کند؛ فروپاشی در خفا رخ می‌دهد، بی‌هیچ فریادی، تا در نقطه اوج، فقط یک سکوت بماند.

در لایه‌ای عمیق‌تر، فیلم پریشی بنیادین را مطرح می‌کند: آیا هنوز چیزی از مفهوم خانواده باقی مانده است؟ جامعه مدرن کره در اثر همچون پازلی از اضطراب و رقابت تصویر می‌شود.

بی‌اعتمادی، فشار اقتصادی و وسواس در حفظ آبرو، همه دست به دست هم می‌دهند تا خانواده به نهادی شکننده بدل شود. در چنین فضایی، «چارهای نیست» به بانه‌های دربار وضعیت اکنون انسان تبدیل می‌شود؛ جهانی که در آن انتخابی واقعی وجود ندارد و بقا مساوی است با تسلیم در برابر زوال.

از نظر فنی، صدا و رنگ جایگاه ویژه‌ای در فیلم دارند. طراحی صدای ظریف، از صدای موتور یخچال گرفته تا زمزمه خیره‌ای تلویزیون، به تیت

اکبر آشنا شده است، گفت: «هرچه بیشتر تحقیق کردم

بیشتر شیفته این شخصیت متفاوت وتوانمند شدم.» پژوهشی که قرار بود به بخشی از فیلمنامه خاتون بینجامد، به‌تکلیی ارزشمند در ژانر بیوگرافی منجر شد.

این بیوگرافی را می‌توان تاریخ شفاهی زندگی این بانوی خیردانست. طبق پیام ویدئویی منتشرشده در مراسم از «گلی اکبر»، فرزند کوچک او، اهتمام و تلاش معصومه جوادی برای جمع‌آوری اسناد و روایت‌هایی از فهیمه اکبر ستودنی است.

گیلان و گلی از قارهای دیگر

معصومه جوادی تنها فرد حلقه ارزشمند شناساندن فهیمه نبود. در این برنامه برای اولین‌بار از افرادی که هر یک به‌واسطه دانش و تخصصشان سعی در شناساندن فهیمه داشتند، تقدیر شد. «شادی پیروزی» از نقطه اتصال فهیمه اکبر و «فریده لاشایی» درمان «شال بامو»، تنها اثر مکتوب لاشایی، صحبت کرد. کتاب اوخان و طبایخ گیلانی نیز با همت پیروزی ناشر نشر ایلیا منتشر شده است. «پیمان برنجی»، روزنامه‌نگار نیز با بیان خاطراتی از فریده لاشایی به سی‌دی ترانه‌های فهیمه اکبر که نزد لاشایی بود، اشاره کرد و گفت: «روزی که خانم لاشایی را دیدم، از او پرسیدم که ترانه‌های خانم اکبر کجاست و لاشایی سی‌دی درآورد و گفت اینجاست؛ بگیر و آن را منتشر کن.» برنجی با انتشار گسترده سی‌دی‌های آواز فهیمه اکبر در دهه ۸۰ خورشیدی به نشر میراث آوایی فولکلور گیلان پرداخت. «کوروش رنجبر»، نویسنده دیگری بود که در این برنامه مورد تقدیر قرار گرفت؛ چراکه اولین مقاله در مورد اکبر را با عنوان «فهیمه اکبر، خواننده ترانه‌های فولکلور گیلان» در سال ۱۳۸۰ منتشر کرد و نقطه آغازی شد بر کناکاش و غور در جهانی که فهیمه خالخش بود. در این برنامه یک فایل صوتی از صدای فهیمه اکبر منتشر شد که برای نخستین‌بار پخش می‌شد. «مهدی پسیان»،

رتبه روزنامه پیام ما: ۲

نظرات نویسندگان دیدگاه شخصی آنان بوده و لزوما دیدگاه روزنامه نیست.

آیین‌نامه اخلاق حرفه‌ای پیام‌ها:
www.payamema.ir/akhlagh

@payamema ۳۳۳ ۸۴۹۴ ۰۹۰۳
www.payamema.ir @payamema

درونی صحنه‌ها جان می‌دهد. موسیقی مینیمال و اغلب محو در پس‌زمینه، همچون مه خاکستری بر صحنه‌ها می‌نشیند و اجازه نمی‌دهد مخاطب به آرامش برسد. جدای از دکوپاژ متناسب و آگاهانه که روایت فیلم را به‌خوبی در جانمای و قطع نماهای نسبتاً دقیق بیان می‌کند، در میناسن‌ها نیز رنگ‌ها عمدتاً از طیف سرد انتخاب شده، تا جهان عاطفی شخصیت‌ها را به‌شکل بصری منعکس کند؛ جهانی که در آن گرما مفهومی از گذشته است.

اما شاید مهم‌ترین دستاورد پارک چان‌ووک در این فیلم، تبدیل خشونت آشکار به خشونتی درونی و روانی باشد.

او چاقو و فریاد را کنار گذاشته و نگاه را به سلاحی ویرانگر بدل کرده است. چهره‌ها در سکوت فرو می‌ریزند و نگاهی که به دیگری نمی‌رسد، از هر خشونتی دردناک‌تر می‌شود. پایان فیلم، نه فاجعه‌ای بیرونی، بلکه خاموشی مطلق درون است؛ لحظه‌ای که دیگر نیازی به کلام و حادثه نیست، چون همه چیز پیش‌تر فروریخته است. «چارهای نیست» در نهایت اثری دربار انسان معاصر است؛ انسانی که در تقاطع خانواده، جامعه و وجدان، دیگر قادر به انتخاب نیست. پارک چان‌ووک در این اثر، بیش از یک کارگردان، ناظر بی‌رحم بر ساحت نابودی است و شاید همین بی‌رحمی، صادقانه‌ترین شکل همدلی با بشر امروز باشد.

آهنگساز که این فایل را از آرشپو «عبدالله اشرفی»

بیرون آورده بود، آن را سرآغاز تلاش‌های مرحوم اشرفی برای ضبط و آرشپو ترانه‌های بانو فهیمه عنوان کرد. پس‌پسین توضیح داد: «عبدالله اشرفی در دوره‌ای که خریدن و داشتن دستگاه پخش و ضبط صوت امری مرسوم نبود، پس از باززشتگی‌اش دستگاه ریل صوتی خرید، سپس اقدام به ضبط و آرشپو آثار موسیقی از هنرمندان مختلف همچون فهیمه اکبر کرد. ترانه‌ای که در این مراسم شنیده شد، ترانه «دریاکنار» بود که در یکی از سه‌شنبه‌های فرهنگی سال ۱۳۳۴ در منزل استاد اشرفی و در جوار ابوالحسن خان صانوتوسط فهیمه خوانده و ضبط شد.»

در ادامه برنامه «غزل شاکری»، بازیگر نقش فهیمه اکبر در سریال خاتون، به بیان خاطره‌ای از بازدید در موزه مردم‌شناسی رشت که منزل شخصی فهیمه اکبر بود، پرداخت: «در سال گذشته طی بازدیدی که از موزه داشتم، آوازی از فهیمه اکبر خواندم که با ممانعت متولیان موزه همراه شد. در صورتی‌که من تنها، صدای صاحبخانه را به‌خانه‌اش بازگرداندم.»

دیدن تصاویری از فرزندان بانو اکبر، «گیلان» و «گلی» از قارهای دیگر و بیان خاطراتی از زیست خیرمندان و خردمندانه مادرشان، بخش شنیدنی و دیدنی این برنامه بود. تصویر «فتح‌الله اکبر» تنها پسر او نیز با پخش مستندی به‌نام «نامه‌هایی از آمریکا» در این برنامه دیده شد. مستندی که آخرین تصاویر از فهیمه را به ما نشان داد. حضور «حسین محجوبی»، هنرمند و نقاش گیلانی، به‌همراه بیان خاطراتی از نقاشی‌های ایشان در کتاب اوخان بخش دیگری از این بزرگداشت بود. حسن ختام این برنامه اجرای پنج ترانه از جوما با روایتگری «امین حقره» بود. حقره هنرمند گیلانی است که با بازخوانی ترانه‌های فهیمه نفسی نو به آنها دمیده. او در آلبوم اوخان که برگرفته از ترانه‌های چنانگیرخان سرتیپ‌پیرو بود، آواز سحرانگیز فهیمه را با تنظیمی نو به‌گوش نسل جدید رساند.

تئاتر |

چگونه بردن ظرف غذا می‌تواند به عادت دورریز غذا پایان دهد؟

یک ظرف کوچک؛ آغاز یک تغییر بزرگ

بالی‌حال، وقتی با دوستان بیرون می‌رفت، رفتارش کاملاً متفاوت می‌شد. شاید چون نمی‌خواست توجه دیگران را جلب کند. او گوشت نمی‌خورد و نمی‌خواست قواعد بیشتری را در جمع دوستان بشکند. انگار تلاش می‌کرد بیشتر شبیه بقیه باشد تا کسی متوجه تفاوت‌هایش نشود.

اما امروز ظرف کوچک همراه همیشگی اوست؛ فرقی نمی‌کند برای یک وعده بیرون رفت باشد، در یک برنامه کاری شرکت کرده باشد یا حتی به یک رویداد خارج از کشور دعوت شده باشد. دورتی کم‌کم بر خجالتی که از درخواست بردن غذا داشت، غلبه کرد. حالا با اعتمادبه‌نفس می‌گوید می‌خواهد غذایی را با ظرف خودش بررد. بیشتر کارکنان رستوران‌ها همکاری می‌کنند و حتی موضوع تبدیل به شروع یک گفت‌وگو می‌شود. گاهی هم مهمانان میزهای کناری کنج‌کو می‌شوند و آنها نیز صحبت را آغاز می‌کنند. دورتی احساس می‌کند به‌شیوه خود در حفظ محیط‌زیست سهمی دارد و با این کار احترامش را به زحمتی که برای تهیه غذا کشیده شده، نشان می‌دهد.

دوست صمیمی‌اش، «لورنا»، همیشه وقتی دورتی در پایان یک ناهار یا شام دست در کیفش می‌کند، می‌خندد؛ چون می‌داند قرار است چه اتفاقی بیفتد.

حتی بعضی دوستان دیگرش هم به تقلید از او ظرف مخصوص خود را به رستوران می‌برند. آنها در گروه دوستانه‌شان عکس غذاهای باقیمانده، ایده‌های تازه و دستورهایی را که برای استفاده دوباره از آن غذاها به کار می‌برند، با هم به اشتراک می‌گذارند.

برای دورتی، این تغییر فقط درباره کاهش هدررفت غذا نیست؛ بلکه نوعی پذیرش خود و تفاوت‌هایش در جمع‌های اجتماعی است. او فهیمه که درخواست بردن غذا اصلاً عجیب نیست و دیگران هم اهمیتی نمی‌دهند. در واقع، این کار باعث شده است حس افتخار کند، چون حس می‌کند راه پدر و مادر خلاق و صرفه‌جویش را ادامه می‌دهد. امروز او و دوستانش یک امر کوچک اما اثرگذار ساخته‌اند؛ حرکتی که با هر ظرف کوچک، مقدار کمی از هدررفت غذا را کاهش می‌دهد و دنیا را اندکی بهتر می‌کند. منبع: گاردین

دیدگاه |

نگاهی به وضعیت سالن اصلی بوکس ایران

افول یک میراث ورزشی

اهدای گوهری ا ورزشکارا

سالن اصلی فدراسیون بوکس ایران در مجموعه ورزشی شهید شریودی، که روزگاری مهد پرورش ستارگان این رشته و محل ثبت افتخارات ملی بود، امروز با شرایطی روبه‌روست که بسیاری از ورزشکاران و مربیان را نگران کرده است. این مکان تاریخی، به‌جای آنکه نمادی از حرفه‌ای‌گری و پرورش استعدادها باشد، اکنون نیازمند توجه جدی و بازسازی است.

تجهیزات و امکانات فرسوده

مشاهدات نشان می‌دهد بخشی از تجهیزات سالن فرسوده و نیازمند نوسازی است. کفپوش‌ها آسیب دیده‌اند و کیسه‌های بوکس کارایی لازم را برای تمرین حرفه‌ای ندارند. سیستم‌های تهویه و کنترل دما نیز پاسخگوی شرایط فصول مختلف نیستند. نور سالن ناکافی است و برخی شیشه‌های شکسته در گوشه‌وکنار، علاوه‌بر تأثیر منفی بر روحیه ورزشکاران، نگرانی‌هایی در زمینه ایمنی ایجاد کرده‌اند.

ایمنی و بهداشت: دغدغه‌های جدی

ایمنی و بهداشت از مهم‌ترین شاخص‌های هر مجموعه ورزشی است. در این سالن، سرویس‌های بهداشتی و وضعیت نظافت نیازمند رسیدگی فوری هستند. گزارش‌هایی از مربیان و ورزشکاران حاکی از آن است که پس از جلسات تمرین یا مسابقه، نظافت منظم انجام نمی‌شود و ورزشکاران ناچارند خود بخشی از امور را برعهده بگیرند. این مسئله علاوه‌بر اتلاف وقت، فشار مضاعفی بر آنان وارد می‌کند.

اهمیت توجه به میراث ورزشی

این سالن با پیشینه درخشان خود، شایسته شرایطی بهتر است. بی‌توجهی به وضعیت فعلی نه‌تنها به ورزشکاران امروز آسیب می‌زند، بلکه نوعی بی‌احترامی به میراث ورزشی کشور محسوب می‌شود. تصاویر و گزارش‌های موجود نشان می‌دهد این مجموعه نیازمند بازسازی و نوسازی فوری است تا بتواند بار دیگر جایگاه واقعی خود را بازیابد.

درخواست اقدام فوری

انتظار می‌رود مسئولان ورزش کشور با تخصیص بودجه مناسب، نظارت دقیق و مدیریت کارآمد، شرایط این سالن را بهبود بخشند. فراهم کردن محیطی سالم، ایمن و حرفه‌ای ضروری انکارناپذیر است تا نسل جدیدی از قهرمانان بوکس ایران بتوانند در فضایی شایسته تمرین کنند. ورزش بوکس ایران با تاریخچه درخشان خود، سزوار امکاناتی در شأن تلاش‌ها و افتخارات ورزشکارانش است.

تئاتر |

دغدغه «فرزانه کابلی»

برای کار نیمه‌تمام «پریزاد»

«فرزانه کابلی»، بازیگر و طراح حرکت و همسر زنده‌یاد «هادی مرزبان»، با ابراز نگرانی از بلاتکلیف ماندن آخرین اثر این کارگردان پیشکسوت، امیدوار است نمایش «پریزاد» با هدایت یک کارگردان توانمند به صحنه برسد. مرزبان مدتی پیش از درگذشت ناگهانی‌اش، سرگرم آماده‌سازی این اثر نوشته «سارا الهیان» بود؛ نمایشی که تمرین‌های آن به‌دلیل شدت بیماری او برای چند روز متوقف شد، اما بنابر گفته کابلی، بخش عمده کار آماده اجراست و تنها نیاز به تکمیل مرحله پایانی دارد. کابلی می‌گوید پس از درگذشت مرزبان، موضوع را با مسئولان تئاتر و خانه تئاتر در میان گذاشته و تأکید کرده است زحمات چندماهه گروه نباید نیمه‌کار بماند. او همچنین اعلام کرده است هر نوع همکاری لازم را برای اجرای «پریزاد» می‌خواهد داد تا این نمایش با کارگردانی فردی شایسته روی صحنه برود.
بالی‌حال، هنوز اقدامی رسمی برای تعیین کارگردان جدید انجام نشده است. به‌گفته کابلی، برخی دوستان پیشنهاد داده‌اند خود او کارگردانی نمایش را برعهده بگیرد، اما او این پیشنهاد را مناسب نمی‌داند و توضیح می‌دهد کارگردانی تئاتر تخصصی دشوار است و حوزه کاری او بیشتر طراحی حرکت است، نه کارگردانی. او تأکید می‌کند گزینه‌هایی برای کارگردانی مدنظر دارد. اما انتخاب ناپسند به علاقه و آمیزان آزاد آنان بستگی دارد. کابلی با حسرت یادآور می‌شود مرزبان حتی در روزهای بستری بودن در بیمارستان نیز مدام به جزئیات «پریزاد» فکری کرد و آرزو داشت پس از بهبودی آن را روی صحنه برود. او هشدار می‌دهد طولانی شدن فاصله میان تمرین‌ها می‌تواند باعث پراکندگی بازیگران و دشوارتر شدن ادامه کار شود. «پریزاد» داستانی برگرفته از دهه ۴۰ و روزهای پس از رفتن رضاشاه است. ماجرای نمایش درباره گروهی از مهاجران ایرانی است که در شبی سرد و برفی در قهوه‌خانه‌ای متروکه گرد هم می‌آیند و با جوادلی روبه‌رو می‌شوند. مرزبان پس از تعلیق‌های مکرر اجرای «نوبت دیوانگی»، تصمیم گرفته بود این متن را در تماشاخانه سنگلج روی صحنه برود، اما بیماری و درگذشت او فرصت تحقق این آرزو را از میان برد. ایسنا